

DIARI PERIÒDIC

S'edita amb tots els permisos i benediccions

Situat a l'esquerra de la dreta.

La lectura de The Ronçana News està autoritzada a totes aquelles persones que havent complert els divuit anys, en tenen menys de noranta i més de sis.

No fumeu, si us plau.

Editorial

Tenim un hivern discret: fred, plujós, inquiet, polític. Tenim un hivern que navega de cul al vent i de cara la primavera. UN hivern, per si faltava alguna cosa, electoral.

Fer eleccions al mes de febrer comporta un risc de fredor general, un risc de mal temps i abstencionisme. Com diria el poeta: «malament rai». Els poetes, en aquest sentit, han mantingut un aire dispers, absent de la inquietud mundana, una mena d'immersió en les aigües obscures de la pròpia contemplació. Els poetes, normalment, han estat eficaços en temps de combat i repressió inmisericorde. En altres situacions els poetes han fet la seva via, donant per segur que ells ben poca cosa podien fer-hi, a l'hora de proposar increments de cost de vida i problemàtica laboral. És una llàstima. Els poetes, que són una gent amb sensibilitat i imaginació, potser arruïnarien els pressupostos de l'Estat, però, donaria un altre caire a la vida de cada dia. Proposo, si es que encara hi som a temps, una coalició electoral de poetes que es comprometi a tirar endavant el nostre país.

Ignoro si el primer ministre hauria de ser Salvador Espriu. En tot cas, el seu cant infallible a la terra, la seva fidelitat al seu poble, la seva perseverant vigilància dels mots i de la parla, oferirien més garantia que no pas l'estrident petulància d'alguns personatges prou coneguts. No sé que faria, per exemple, el senyor Suárez, que és un polític hàbil, però al cap i la fi, un polític diguem-ne, administratiu, davant la insubornable posició del nostre Espriu. Seria més oficial d'allò que és, el català? Menys igual que el castellà? Més exigible, obligatori, peremptori o vital? No ho sé. En tot cas, penso que si Espriu fos «premier» d'un govern de poetes, el Senyor Suárez, per centrat que es posés hauria de mossegar-se la llengua i no prometre tant i donar més:

—«Ara digueu, ens mantindrem fidels al servei d'aquest poble»— diria el senyor Espriu, roncament.

I tots, fins i tots el-centro-que-cumple hauria de fuitar, amb la cua entre cames.

No sé si, Joan Oliver —Pere Quart— seria un bon ministre de governació. En tot cas, no crec que hagués de recórrer a les seves «Decapitacions» per imposar l'ordre públic. Més aviat els recitaria —als desordenadors de l'ordre— alguna peça del seu Bestiari. I els deixaria bocabadats. Com si diguéssim, fotuts.

I Foix, faria un ministre de cultura excellent. Els deixaria distrets, als senyors de Madrid el senyor Foix. L'obscura densitat dels seus poemes els faria ballar la barretina:

—Es quan dormo que hi veig clar— que els diria. I els altres, sobtats, indefensos, haurien de deixar la seva retòrica cervantina per a millor i més abstractes situacions.

I Raimón? Ministre de desenvolupament, d'expansió, de «endavant, nois, que el temps es curt i la feina llarga»:

—«D'un temps que ja es un poc nostre, d'un país que ja anem fent»— cridaria Raimón, amb la seva dialèctica de crits i de guitarres. I quin ministre ucedista podria cantar com el senyor Raimón? El senyor Abril Martorell, per exemple, amb les seves ridícules observacions del blavet i «regionalisme-bien-entendido»? Vinga, home, vinga, no em faci riure. El senyor Abril Martorell, no canta ni en broma. El senyor Cabanillas? Res, ni la munyeira, ni la ribeira, ni molt menys, el tango dels joglars —vostès ja m'entenen—.

Brossa seria un bon ministre d'economia. Sobretot perquè costa d'entendre. Brossa faria els seus discursos econòmics amb impenetrable abstracció, i deixaria tothom esperançat, com dient «ara si que anirem bé».

I Ovidi Montllor el fariem ministre-poeta dels Països Catalans. Què està prohibit? Què és anti-constitucional? Vostès perdonin. En tot cas, l'Ovidi recitaria amb la veu fosca i punyent:

—Alcoià sóc— diria. I tots els ministres valencians com ara el senyor Abril, que castellaneja, haurien d'inventar-se algun altre pacte de la Moncloa per a distreure l'auditori.

Sí, senyors. The Ronçana News proposa una coalició electoral de poetes, amb el senyor Espriu de cap de fila i trenta més que ja hi són. Si els agrada l'idea, passin per la nostra redacció. El partit dels poetes, seria, més que un partit, un partidàs.

T R N